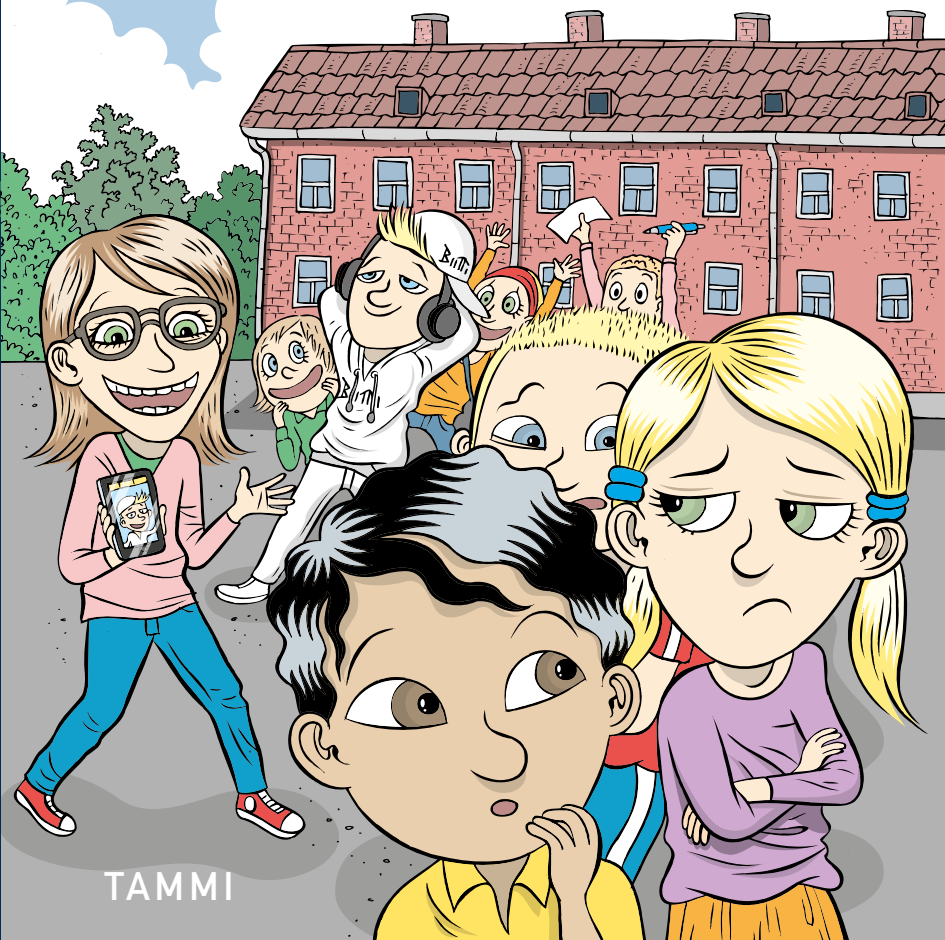

JARI MÄKIPÄÄ

ETSIVÄKERHO HURRIKAANI!

ja tyly tubettaja

TAMMI

JARI MÄKIPÄÄ

ETSIVÄKERHO
HURRIKAANI
ja tyly tubettaja

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

LUE MYÖS:

Etsiväkerho Hurrikaanin käsikirja
Etsiväkerho Hurrikaani ja kadonneet kortit
Etsiväkerho Hurrikaani ja kammokellari
Etsiväkerho Hurrikaani ja hohdon saalistajat
Etsiväkerho Hurrikaani ja Jyrinäjengi
Etsiväkerho Hurrikaani ja tähtikolmion vartijat
Etsiväkerho Hurrikaani ja kiiturivarkaat
Etsiväkerho Hurrikaani ja mysteeri Lontoossa
Etsiväkerho Hurrikaani ja petosten pilvi
Etsiväkerho Hurrikaani ja Mustakynsi
Etsiväkerho Hurrikaanin uusi käsikirja
Etsiväkerho Hurrikaani ja hämärän majatalo
Etsiväkerho Hurrikaani ja kettuliiga

Taiteen edistämiskeskus on tukenut teoksen kirjoittamista.

Sivuilla 140 ja 141 mukailtut lainaukset kappaleesta "Aito frendi", san. Juha Vainio

Kannen kuva: Jii Roikonen
Kannen suunnittelu: Riikka Turkulainen
© Jari Mäkipää ja Kustannusosakeyhtiö Tammi, 2016
Painettu EU:ssa
ISBN 978-951-31-9140-5

Sisällysluettelo

Julkkis	7
Pölyt ilmaan	14
Ninnin paljastus	22
Isku	30
Vastustava Viivi	37
Erskummallista köksää	44
Riekaleet	51
Herkempi Halla	58
Tyhjä pulpetti	62
Tuhoisa totuus	69
Parkkiksen pikasyyttäjät	75
Hallan vale	81
Syyshulinaa	88
Haka hakkeri	96
Urkkija	101
Salaisuus silmissä	106
Päämajassa porisee	112
Ramppikuume	117
Tähtien taisto	121
#aitotyyppi	131

Julkkis

Peilin edessä harjoiteltuja katseita, imartelevia kuvakulmia ja filttäreitä – kaikki keinot olivat käytössä, kun syksyn ensimmäinen kouluuamu ikuistettiin kymmeneen selfieihin. Luokkahuone pullisteli pulinasta ja hermostuneesta hyörinästä. Yläkoulun alkaminen näytti sekoittavan yhden jos toisenkin seiskaluokkalaisen pään.

Matias istui ensin Jessen eteen. Hetken päästä hän vaihtoi tämän taakse neljänteen pulpetteriviin. Kohta hän jo koputti Jesseä olalle.

– Anna kun arvaan, Jesse mutisi. – Sä haluatkin just tämän paikan.

– Onnistuisiko mitenkään? Matias pyysi.

Pojat vaihtoivat paikkoja. Jesse painoi päänsä takaisin pulpetille ja sulki silmänsä.

– Nyt sitten rauhoitut, hän sanoi.

– Mä yritän.

– Onko sulla uusi dödö?

– Miten niin? Haistatko jotain?

– Piparmintun.

Matias siveli piikeiksi muotoiltuja hiuksiaan ja nuuhkasi käsiään.

– Mä luulin saaneeni kaiken pois, hän sanoi ja kaivoi taskustaan nenäliinan.

– Minkä? Jesse kysyi.

Matias varmisti, ettei kukaan ympärillä kuunnellut, ja vastasi: – Vetäisin aamulla hammastahnaa tukkaani.

Jesse hörähti.

– Sehän on hyvä idea, hän sanoi. – Kampaus kestää koko syksyn.

– Just joo. Se oli vahinko.

– Tulkoon rankkasade, myrskypuhuri tai vaikka hurrikaani, mutta Matias Auran tukka ei lässähdä, Jesse kuvaili.

Jenni sihahti veljelleen viereisestä pulpettijonosta.

– Mitä sä oikein lörpötät?

– Sitä kutsutaan vitsailuksi, Jesse sanoi. – Huumoria, sisko hyvä. Kannattaisi tutustua aiheeseen.

– Sä puhuit kovaan ääneen Hurrikaanista, Jenni kuiskasi.

– Puhuin hurrikaanista eli luonnonilmiöstä, joka tunnetaan myös nimellä pyörremyrsky. Siinä ei kai ole mitään salattavaa, eihän?

– Itse asiassa pyörremyrsky on vähän laajempi nimitys, Matias huomautti. – Niitä on myös tai-fuunit, syklonit ja tornadot.

– Kiitti tietoiskusta, Jesse tokaisi.

Jenni tuhahti ja vetäytyi paikalleen. Hän vilkaisi oven päällä roikkuvaa kelloa.

– Missä se yksi oikein viipyy?

– Ryystää kahvia ja mässäyttää aamun kolmatta viineriä opettajainhuoneessa, Jesse sanoi.

– Ai Karoliina?

– Häh, missä? Jesse havahtui ja pälyili ympärilleen.

Jenni ja Matias toljottivat häntä kummeksuen.

– Jaa, nyt mä tajusin, Jesse sanoi. – Sä odottelit Karoliinaa etkä opettajaa.

– Joo. Se on myöhässä heti ekana aamuna.

Samassa ovi lennähti auki ja Karoliina pyyhälsi luokkaan. Äkättyään kaverinsa hän pujotteli heidän luokseen selfiekuvaajien välistä. Karoliina istui hänelle varatulle paikalle Jennin taakse. Hän

laski olkalaukkunsa tuolin selkänojalle ja huomasi kolmikon tapittavan häntä silmät pyöreinä.

– Mitä sä olet tehnyt Karoliinalle? Jesse kysyi.

– Mitä sä tarkoitat?

– Sun kiharat, Jenni sanoi. – Missä ne on?

– Jäi historiaan yhdessä alakoulun kanssa, Karoliina sanoi ja suki suoristettuja hiuksiaan. – Tämä on mun uusi, kypsempi tyyli.

– Mistä asti sulla on ollut silmälasit? Jesse kysyi.

– Pönttö, ei nämä ole oikeat, Karoliina vastasi.

– Nämä on imagolasit.

Jenni, Jesse ja Matias tutkailivat ystävänsä asua, vahvasti meikattuja silmiä ja ranteissa kiliseviä koruja. Karoliinan ryhtikin tuntui olevan erilainen kuin ennen. Hän nosti kännykän kattoa kohti, katsoi kulmiensa alta linssiin ja näppäsi itsestään kuvan.

– Ai niin, näin äsken aulassa jotain ihan älytöntä, Karoliina sanoi.

– Oman peilikuvasi? Jesse tokaisi.

– Haa-haa. Yhden julkkiksen.

– Kenet? Matias kysyi.

– Olisin pyytänyt nimmarin, jos sellainen sopisi tähän tyyliin.

– Kuka se oli? Jenni kysyi.

– Vieraileekohan se jossain luokassa vai miksi se on täällä?

– Edelleen: kenet sä näit? Jesse kysyi.

Ovelta kajahti napakka rykäisy, joka hiljensi luokan kertaiskulla.

Opettaja Ruhola ujuttautui sisään kylki edellä, ettei olisi juuttunut hartioistaan oviaukkoon, ja kumarassa välttääkseen kolauttamasta otsaansa ovenkarmiin.

– Huomenta, hän sanoi painokkaasti, ja oppilaat vastasivat kuorossa. Sitten Ruhola kääntyi katsomaan taakseen käytävälle. – Rohkeasti vain. Opetus järjestetään kynnyksen tällä puolella.

Ovesta astui näyttävästi pukeutunut poika, joka sai koko luokan kohahtamaan.

Ruhola esitteli: – Saatte joukkoonne uuden tulokkaan: Jimi Halla.

– Jimpo! joku huikkasi.

– Ilmeisesti täältä löytyykin jo vanhoja tuttuja, opettaja sanoi.

– Se on mun nimimerkki Tubessa, Jimi sanoi.

Karoliina nosti kätensä pystyyn. Ruhola antoi hänelle puheenvuoron.

– Jimpo tekee aihevideoita vaatteista ja muista tyylijutuista, Karoliina selosti. Hän vilkaisi Jimi

Hallaa nähdäkseen, hyväksyikö tämä kuvailun.
– Jimpo on yksi Suomen suosituimmista tubettajista. Sillä on melkein 200 000 tilaajaa – ja mä olen yksi niistä.

Jesse hymähti tahallisen äänekkäästi.

Karoliina kuuli sen mutta ei ollut huomaavinaan.

Ruhola nappasi valkoisena hohtavan lippalakin Jimin päästä ja törkkäsi sen tämän käsiin.

– Täällä tarkenee ilmankin.

Opettaja osoitti luokan keskeltä vapaan pulpetin. Jimi käveli paikalleen välittämättä häntä seuraavista katseista. Istuttuaan hän alkoi heti näprätä kultakuorista kännykkäänsä.

– Oppitunneilla treenataan aivosoluja, Ruhola ilmoitti, – ei sorminäppäryyttä.

– Mä käytän tätä opiskelussa, Jimi Halla sanoi.

– Hienoa, Ruhola vastasi, – kunhan teet sen josain muualla kuin minun luokassani.

Jimi ymmärsi työntää puhelimen taskuunsa.

Luokan takaa hörähti äänekäs nauru. Se kuului Karpalle, joka oli vallannut alakoulusta tutun istumapaikkansa peränurkasta.

– Ihme pelle! hän tokaisi.

Ruhola katsoi Karppaa ja totesi: – Sinun täytyy olla Kari Ruuskanen.

– Sano Karpaksi vaan.

– Kiitos tarjouksesta, mutta käytämme tässä luokassa oikeita nimiä. Ketään ei pilkata sen enempää Karpaksi kuin pelleksikään.

– Hei, oikeasti: jätkä pitää jotain muotiblogia, Karppa sanaili. – Onhan se nyt aika neitimäistä!

Jimi kääntyi rauhallisesti ympäri Karppaa kohti.

– Se on tubekanava eikä blogi, hän sanoi. – Ja melko tarkkaan puolet mun tilaajista on poikia.

Jimi silmäili Karpan päästä varpasiin: ylikasvanut tukka valui silmille, t-paita roikkui löysänä ja collegehousujen rispaantuneista lahkeista pullistuivat nuhjuiset skeittikengät. Hän sanoi painokkaasti: – Ehkä sullekin tekisi ihan hyvää vilkaista paria mun videota.

Karppa kiristeli leukojaan ja porasi katseensa Jimiin.

Jimi tuijotti hetken takaisin ja kääntyi sitten istumaan eteenpäin.

Jesse, Jenni, Karoliina ja Matias vilkuilivat toisiaan pahaan aavistellen. Karppa oli kesän aikana kasvattanut sekä pituutta että hartioiden leveyttä mutta oli yhä sama vanha Karppa. Ja hänelle Jimi Hallan tölväisy merkitsi suoraa sodanjulistusta.

Pölyt ilmaan

– Mä en vieläkään tajua, että se on meidän luokalla! Karoliina sanoi.

Hän tapitti kännykästään videota, jossa Jimpo esitteli räiskyvän kirjavaa hupparia ja muita syksyn uutuusvaatteita. Kaikki olivat yhdeltä ja samalta merkiltä, Biitiltä. Se oli Jimpon sponsori: hän sai ilmaisia vaatteita, kun mainosti niitä videoissaan.

– Voitko vähän väistää? Viivi pyysi.

– Sori, Karoliina sanoi ja astui sivuun, jotta Viivi mahtui jatkamaan seinän maalaamista.

Lahtisen Lemmikki- ja leluliikkeen varastohuone oli kokenut kahdessa päivässä täydellisen muutoksen. Viivin vanhempien luvalla sieltä oli kannettu ulos rikkinäisiä hyllyjä, kahdet liian si-

leät talvirenkaat, koiran muotoon sahattu mainoskyltti ja säkkikaupalla roskaa. Tyhjennyksen jälkeen tila oli puunattu lattiasta kattoon. Vuosien pöly ja lika oli vaatinut reilusti vettä, pesuainetta ja puhtaita riepuja.

Siivouksen jälkeen oli vihdoin päästy tositoimiiin. Viivi, Raisa ja Julius telasivat seiniin uutta maalikerrosta. Värit olivat Viivin valitsemat: yhteen seinään pirteän keltainen ja muihin salaperäistä siniharmaata. Puulavoista rakentui suuri pöytä Jessen ja Jennin luovista erimielisyyksistä huolimatta. Avi ja Matias yrittivät korjata vanhan valomainoksen, joka voisi toimia niin valaisimena kuin käteväenä ilmoitustaulunakin. Varastoon oli syntymässä Etsiväkerho Hurrikaanin uusi päämaja.

Karoliina keskittyi YouTuben vahtaamiseen, räkätti ääneen ja sanoi: – Pakko laittaa tämä jakoon. Jimpo on niin hauska!

Jesse mulkaisi häntä ja tokaisi: – Jos tykkää kiusaamisesta.

– Miten niin?

– Se jätkä haukkuu kaikkia muita niissä videoissaan.

– Sehän on vain vitsailua!

– Hetkinen, Jenni sanoi Jesselle, – etkö sä just tänään väittänyt olevasi huumorin asiantuntija?

– Laadukkaan huumorin, Jesse tarkensi. – Jimpon jutut on köyhää ja raukkamaista pilkkaamista.

– Se on kyllä totta, Viivi sanoi.

– No, aika moni siitä tykkää, Karoliina sanoi.

– Se on Suomen tubettajalistan ykkösenä.

Karoliina esitteli top-listaa puhelimestaan.

– Maagis on kakkosena, Viivi totesi. – Se on ihan aito.

– Onko Maagis se keijukaisen näköinen tyttö? Karoliina kysyi.

– Joo. Se on tosi taitava piirtäjä.

– Ja tekee hyviä kirja-arvosteluja, Julius lisäsi.

– Tylsää, Avi sanoi. – Mä fanitan Koopraa.

– Sen kännykkäviritykset on huippuja, Matias sanoi.

– Vähänkö mä nauroin sille viivakoodijutulle!

– Joo, se olisi siistiä kokeilla itse.

– Hei fanipojat, se Koopran käärmeennahkaviitta on järkyttävä, Karoliina sanoi. – Tyyliरिकos!

– *Hey*, se on takki eikä viitta.

– Aivan sama, mutta ellei se jätkä tajua luopua siitä, se ei ikinä nouse ylöspäin yhdeksänneltä sijalta, Karoliina tokaisi ja jatkoi YouTuben selaamista.

Viivi vaihtoi puheenaihetta. Hän kertoi heidänkin saaneen luokalleen uuden oppilaan. Ninni oli kolmasluokkalaiseksi pienikokoinen tyttö, hie-
man arka ja hiljainen. Viivi oli yhdessä Raisan kanssa lupautunut esittelemään koulua hänelle. He olivat näyttäneet Ninnille terveydenhoitajan vastaanoton, liikuntasalin ja kirjaston. Ruokalassa oli maisteltu Aurajuusto-Anitan sinihomejuustolla höystämää nakkikastiketta.

– Kuinka teidän eka päivä Haapaniemen kanssa sujui? Jenni kysyi.

– Korvissa vinkuu vieläkin, Avi vastasi.

– Siihen kiekumiseen tottuu kyllä ajan kanssa, Matias sanoi.

– Kun kuulo tarpeeksi vaurioituu, Jesse tokaisi.

Avi selosti, kuinka Margit Haapaniemi oli aamulla köpötellyt luokkaan, mulkoillut kolmasluokkalaisia kuin muukalaisia vieraalta planeetalta ja lähtenyt pois. Hetken päästä opettaja oli palannut kihertäen, ettei ollut ollenkaan muistanut oppilaidensa vaihtuneen kesän aikana.

Haapaniemi oli antautunut muistelemaan yläkouluun siirtyneitä oppilaitaan ja herkistynyt melkein kyyneliin. Hän toivoi näkevänsä vanhoja tuttujaan koko koulun yhteisissä syyshu-

linoissa. Opettaja ilmoitti ottaneensa tänä vuonna merkittävän vastuun tapahtuman ohjelmaryhmissä. Tarkempia tietoja oli kuulemma turha lypsää. Haapaniemen panos paljastuisi vasta perjantai-iltana.

Haapaniemi oli määrännyt Avin ja Juliuksen jakamaan kaikille ympäristötiedon kirjat, joiden lukeminen aloitettiin välittömästi. Aikaa ei ollut hukkavana. Kouluvuodessa oli vain 190 tehokasta työpäivää.

– Haapaniemellä on tosiaan kaksi puolta, Jenni sanoi.

– Välillä se on tiukkis ja välillä supertiukkis, Jesse sanoi.

– Eikä, osaa se olla rentokin.

– *Well*, se puoli pysyi ainakin tänään piilossa, Avi sanoi.

Hän kertoi Haapaniemen järjestäneen pistoko-
keet Maamme-laulun yhdestätoista säkeistöistä. Opettajan mielestä niiden ulkoa osaaminen kuului jokaisen suomalaisen yleissivistykseen.

Kun Haapaniemi selasi vastauksia, hänen katseensa kissamaisten silmälasien takana kiristyi ja suu vääntyi irvistykseseen. Kukaan kolmosista ei osannut laulun sanoja! Paras tulos oli Juliuksella,

joka oli muistanut ensimmäisen säkeistön lisäksi osan viimeisestä.

Tyrmistynyt Haapaniemi käskytti luokan seisomaan. Hän kiekui esilaulajana, huitoi käsillään kuin suuri kapellimestari ja kannusti oppilaita aistimaan kansallislaulun värisevän voiman sisuskauluissaan.

Avi matki Haapaniemen eleitä ja sai etsivät nauramaan. Viivinkin oli pakko keskeyttää maalaaminen naurunpuuskan ajaksi.

Karoliina hihkaisi kännykkänsä takaa ja nappasi muiden huomion.

– Mitä nyt? Jenni kysyi.

– Jimpo julkaisi just uuden videon!

– Vau, esitteleekö se siinä pitkiä kalsareitaan? Jesse tokaisi ja jatkoi: – Nämä ei hierrä eikä kierrä ja maksaa vaivaiset viisisataa euroa.

Karoliina ei kuunnellut vaan sanoi: – Tämän nimi on ”Ekat kokemukset Pihlakylästä”.

Otsikko houkutteli kännykän ympärille kaikki muut paitsi Viivin.

– Näissä seinissä on vielä aika paljon hommaa, hän sanoi.

– Tämä video kestää vain kaksi minuuttia, Karoliina sanoi.

Viivi tuhahti ja iski maalitelan seinään niin, että keltaista roiskahti vähän siniharmaan puolelle. Hän jatkoi telaamista kiukkuisena.

Videolla Jimpo puhui jalustalla seisovalle kameralle omassa huoneessaan. Hänen takaansa pilkotti vaatteita pursuava rekki. Ovessa oli jonkun jalkapalloilijan juliste.

– Totta se on: mä olen muuttanut Pihlakylään, Jimpo aloitti. – Tänään oli eka koulupäivä ja tapasin aika monta uutta tyyppiä.

– Mainitseekohan se musta jotain? Karoliina pohti ääneen.

– Miksi se niin tekisi? Jesse kysyi.

– Koska mä kerroin fanittavani sitä ja tiesin sen tilaajien määränkin.

– Se varmaan jättikin lähtemättömän vaikutuksen.

Jimpo esitteli ensimmäisen koulupäivän asunsa. Niin huppari kuin lippiskin olivat kokovalkoiset ja molemmat Biitiltä. Seuraavaksi Jimpo kertoi syöneensä elämänsä erikoisimman kouluruoan. Homejuusto nakkikastikkeessa oli nerokas keksintö, joka sai hänet odottamaan innolla seuraavan päivän lounasta.

– Siinä näette, Karoliina sanoi, – osaa se kehuakin.

– Toi on vain kierompi tapa pilkata, Jesse sanoi.

– Höpö höpö. Antakaa sille mahdollisuus!

Videota oli jäljellä parikymmentä sekuntia, kun Jimpo mainitsi, että hänen luokallaan oli yksi erityisen mielenkiintoinen persoona.

Karoliina punastui ja kuiskasi: – Apua!

Seuraavaksi video leikkasi kuvaan, jossa Jimpo oli pukeutunut päälleen reikäisen t-paidan ja ylisuurten mainoslippalakien, jonka alta hiukset valui-
vat silmille. Hän matki selvästi Karpan olemusta ja mongersi: – Täällä Pihlakylässä ei mitään muotijuppeja kaivata. Meillä piisaa stailia ihan omasta takaa! Höö-höh-höö!

Hurrikaanilaiset tuijottivat totisina näytöllä pelleilevää Jimpoa.

Videon viimeisessä kuvassa Jimpo oli taas oma trendikäs itsensä ja totesi: – Jep, että tällaista jengia on Pihlakylässä!

Ninnin paljastus

Margit Haapaniemen nahkahousut narahtelivat hiljaisuudessa, kun hän partioi pulpettirivien välissä ja tarkkaili oppilaita haukankatseellaan. Kaksikymmentäviisi kolmasluokkalaista onki muistilokeroistaan Maamme-laulun sanoja selvittääkseen uudesta pistokokeesta edes välttävällä arvosanalla. Tehtävää ei helpottanut opettajan hyräily, joka sai kansallislaulun kuulostamaan kauhuelokuvan musiikilta.

Kokeen jälkeen Haapaniemi käski kaivaa esiin ympäristötiedon kirjat.

– Meillä piti olla kuvaamataittoa, Viivi kuiskasi Raisalle.

Haapaniemi kuuli tämän ja kysyi: – Neiti Lahtinen, eikö kuvaamataidossa olekin kyse taiteesta?

– Joo, totta kai.

– Mikä olisi suurempaa taidetta kuin luontoäidin loihtimat ihmeet? Ne nykytaiteen tuherruksetko, joihin joku pensselinvatkaaja on silmät solmussa räiskinyt väriä sinne ja toista tänne? Ei, kyllä luonto on taidetta aidoimmillaan!

Viivi ei osannut väittää vastaankaan.

Avi sen sijaan viittasi ja sai puheenvuoron.

– Koska meillä alkaa ohjelmointi?

– Televisiota ei minun luokassani töllötetä, Haapaniemi sanoi.

– En puhunut tv-ohjelmista vaan koodauksesta, *you know*.

– Totta maar meikäläinen koodaukset tuntee: kotisivut, vasepukit, vitterit, instrammit, morset ja muut humputukset. Joka puolelta tuutataan, että vee-vee-vee-piste-kom ja häsmäk sitä ja häsmäk tätä.

– Ei ohjelmointi ihan sitä tarkoita, Avi huomautti ja jatkoi: – Isä sanoi, että se alkaa kaikilla tänä syksynä.

– Isät papattavat niin montaa sorttia, Haapaniemi tokaisi. – Mutta pohtikaapa tovi planeettamme ekosysteemiä. Kaikki pelaa kuin rasvattu ilman ainuttakaan tietokonetta tai härveliä. Se on täydellisempi kuin yksikään koodisähellys!

Kuka uhkailee suosikitubettajaa?

Pihlakylän koulun villitsee uusi oppilas Jimpo, Suomen suosituin tubettaja. Kaikki eivät innostu tulokkaasta: liitutaululle ilmestyy uhkausviesti, jossa Jimpon käsketään lopettaa tubettaminen. Hän vastaa entistä räväkämmillä videoilla, eikä salaperäinen vihamies aio jäädä toiseksi.

Etsiväkerho Hurrikaani joutuu valinnan eteen: täytyykö muita pilkkaavaa Jimpoa auttaa vai onko tubettaja ansainnut kohtalonsa? Etenkin Viivi tuntuu olevan Jimpoa vastaan. Hurrikaanilaisten huomiosta kilpailevat myös haaveet tube-tähteydestä, päämajan remontti ja Karoliinan uusi, kypsempi tyyli. Selviävätkö etsivät tästä kaikesta?

ETSIVÄKERHO HURRIKAANI JA TYLY TUBETTAJA on kahdestoista seikkailu suosituissa dekkari-sarjassa, joka yhdistää vauhdikkaat mysteerit ja omaperäisen huumorin.

Kannen kuva: Jii Roikonen
Valokuva © Pertti Nisonen

#kirja
WWW.KIRJA.FI

L84.2 ISBN 978-951-31-9140-5

